

[Arne Christiansen.]

formand, H.K. Jørgensen, der siger: „De ni's industrier mere enige end deres regeringer“, og han afgiver samme positive vurderinger.

Jeg vil sige, at det er i det hele taget en industrieksportoversigt, der kan anbefales til nærmere studium, ikke mindst af dem, der i denne sal kalder sig arbejdspladsernes repræsentanter, for uden EF-medlemskabet ville der i dag have været behov for færre arbejdere i mange af disse brancher; der ville have været arbejdsløshed.

Udenrigsministeren har allerede fremhævet landbrugseksportens øgede bidrag på 4 mia kr. til valutakassen. En del skyldes verdenskonjunkturerne, men må jeg minde om, at for godt et år siden satte mange spørgsmålstegn ved de ca. 2 mia kr. i merindtjening, som man dengang drøftede. Enhver kan så regne ud, hvordan betalingsbalancen ville have set ud, hvis ikke man i dag havde haft denne merindtjening.

Jeg vil også gerne minde om, at samtidig med EF-medlemskabet bortfaldt de hjemlige landbrugsordninger. Der er sparet op mod 1 mia kr. på finansloven, og hvis skatteyderne ikke mener at have mærket det, så er det i hvert fald ikke landbrugets skyld. Dette erhverv er igen blevet selvhjulpent, uden at det faktisk har høstet alt for megen tak for det.

Det vækker nogen bitterhed, når der undertiden fra det øvrige samfund, i hvert fald fra visse sider, søges givet det indtryk, at nu vælter landbruget sig i Mallorcarejser og farvefjernsyn, mens investeringerne først kommer i tredje eller fjerde række. Sådanne påstande er ikke én, men flere gange, bragt til torvs fra Rådhuspladsen i København, og derfra med mellemrum spredt ud over landet. Det er synspunkter, synes jeg, som vidner om ikke blot en beklagelig mangel på indsigt i erhvervslivets vilkår, men også om liden samfundsøkonomisk forståelse.

Under alle omstændigheder er det sådanne påstande, hvor frit svævende i luften de end måtte være, som er med til at skabe den psykologiske baggrund for urimelige indgreb i EF-fordelens navn. Jeg behøver blot at nævne skat på produktionsjord og truslen om diverse indgreb, når EF om kort tid ajourfører sine mindstepriser, det såkaldte sikkerhedsnet.

Jeg skal ikke fordybe mig i detaljer ved-

rørende dette sikkerhedsnet, men af hensyn til de synspunkter, som den tidligere formand for EF's Ministerråd, hr. Ivar Nørsgaard, på det seneste har fremført i skrift og tale, vil jeg godt anføre et par ting, idet jeg dog først vil fastslå, at vi normalt ikke er uenige, når det gælder EF-spørgsmål, og at jeg i høj grad anerkender det fortræffelige arbejde, hr. Ivar Nørsgaard har gjort som formand for Ministerrådet. Men han har også med udgangspunkt i kommissionsforslaget slået til lyd for, at den merindtjening, som forslaget måtte sikre dansk landbrug, kan attacheres ud til hele den danske befolkning. Merindtjeningen bør efter hr. Ivar Nørsgaards mening ikke tilfalde landbruget alene.

Betragtningen er af flere grunde bemærkelsesværdig. Jeg vil endda sige, den er bemærkelsesværdig urealistisk.

For det første er den godt 6 pct. s. forhøjelse af de garanterede mindstepriser til producenterne ikke ensbetydende med en tilsvarende forhøjelse af hverken producent- eller forbrugerpriserne. Markedspriserne for svinekød ligger f. eks. over de garanterede mindstepriser til producenterne og påvirker derfor ikke af, at mindstepriserne sættes op. Følgelig stiger producentpriserne som helhed ikke med 6 pct., men kun med godt $2\frac{1}{2}$ pct., hvilket kun vil medføre en stigning på ca. 1 pct. i forbrugerpriserne. Dette giver dansk landbrug en stigning i salgsindtægterne på ca. 400 mill. kr., men heraf hidrører de 260 mill. kr. fra eksportsalg og kun 140 mill. kr. fra hjemmemarkedet. Det svarer til en fordyrelse af det årlige fødevarerforbrug pr. indbygger på ca. 28 kr.

I virkelighedens verden giver forhøjelsen af de garanterede mindstepriser til producenterne ikke engang fuld dækning for omkostningsstigningerne, da den virkelige omkostningsstigning bliver væsentlig større end forudsat af Kommissionen.

For det andet er den rest af det øgede salgsprovenu, der efter Kommissionens beregninger skulle blive tilbage til landbruget som øget nettoindtjening, nu netop af Kommissionen blevet fastlagt under hensyntagen til den forventede indkomstudvikling uden for landbruget. Kommissionens prisforslag er med andre ord opbygget med det sigte at give landbruget indkomstmæssig ligestilling med og ikke et forspring for